

Redacció i Administració: CALABRIA, 104, 2^{on}	<h1>EL XÀFEC</h1>	ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS:
Dels treballs publicats, en seran responsables els :: seus autors ::	Periòdic independent Sortira cada 15 dies	No s' retornen els originals, en cara que no 's :: publiquin ::
10 céntims	— ■ —	10 céntims

Dimissió

Suposem enterats a nostres llegidors, de la dimissió presentada pel regidor senyor Fonollosa, amb caràcter particular, fent renúncia irrevocablement del seu càrreg, i també de comissionat del regadiu.

Motivà aquesta, segons versions (ja que no podem apoiar-nos en cap informació oficial), la discrepància de criteri entre aquest i l'alcalde, sobre l'incident ocorregut al disposar aquest últim l'arreglo de l'aigua del rec monà al cap-d'amunt del regadiu. I més que tot (segons diu), per deixar en bon lloc la seva autoritat i dignitat, ja que lo fet per l'alcalde, rectificat l'acord de la Comissió del regadiu, ve a mermar les prerrogatives que per virtut del càrreg li són propies, que mai podrà usurpar un alcalde que no sigui el que tenim que se surt per ignorància o per orgull, de la llei, atropellant aixís els drets dels demés representants i els interessos dels seus representats.

Aquest procedir de l'alcalde que podríem ponderar més amunt que un cas d'inconsciència, revela un complet desconeixament de les funcions que li pertocquen per fer una verdadera obra de profit, salvant sempre el respecte i els drets d'aquells que deuen coadjavar a fer-la més perfecta i beneficiosa als interessos comuns.

Aquests incidents, que revesteixen certa greuguetat, perquè són el reflexe d'un veritable desgavell administratiu, deurien impulsar-lo a un esperit de concòrdia entre els seus amics de majoria, i treballar tots junts al escalf del calor patriòtic a fi de legitimar els drets del poble fins avui conculcats pels deixebles de l'escola de Can Petita a la qual tots ells perteneixen. Això, per més que ho desitjem, no pot esperar-se d'un home com l'alcalde que ha tacat la seva dignitat política, amb la baixesa més denigrant, i menys, no havent fet renúncia (com havia promès), als beneficis del càrreg que indègudament ocupa (per no dir-ho en altres termes), al ser-li conferit per aquells que eren el seu pitjor enemic, i adhuc, befa ren la dignitat de son pare, i que avui exerceix en favor seu i no del poble.

Amb la dimissió del senyor Fonollosa, no hi sabem veure més que la baixa en si mateixa, sens altre valor que l'numèric. Tampoc creiem que això pugui tenir conseqüències polítiques, ni pugui pels mateixos efectes

operar-se un canvi en cap dels bandos polítics, ja que ell no tenia una personalitat definida, ni una tasca propiament reconeguda que pugui ésser senyalada amb les fites del avenir.

Malgrat la seva enteresa de caràcter hem de reconèixer que ha sigut atret, o millor dit, absorbit per la política utilitaria de l'escola d'aquell home funest, hi ha sigut víctima de les seves ambicions quan aixís ha convingut als d'aquella casa, i juguet inconscientment, durant molt temps, del seu representant i agent de negocis l'alcalde, com ho prova el fet d'haver-lo sacrificat políticament per les seves conveniències, posant-lo al tercer lloc, (sent aixís que anà en candidatura amb la promesa de que havia de ser ell l'alcalde), i en el cas present.

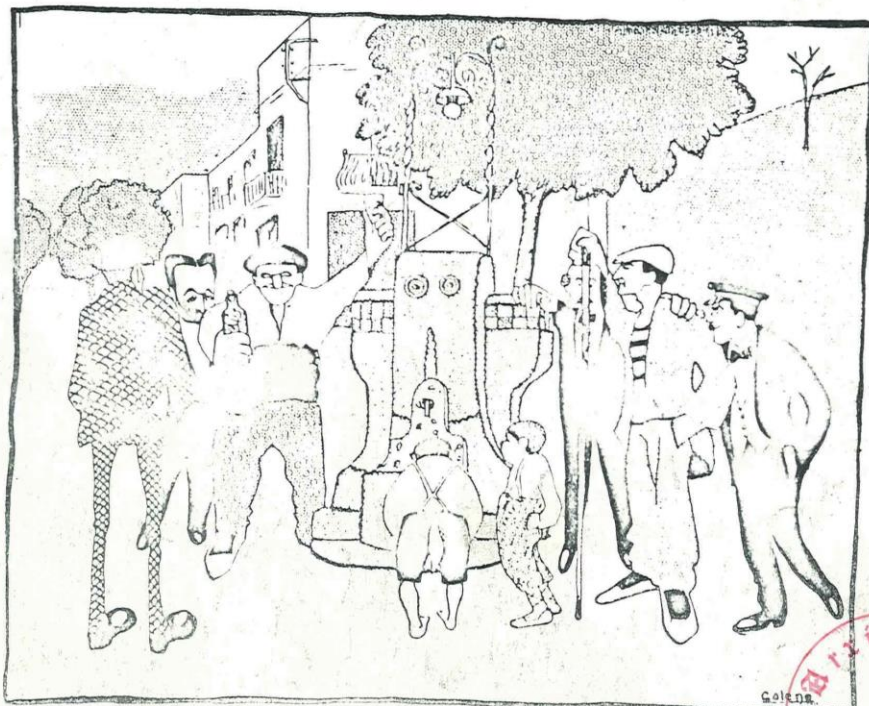
Si bé nosaltres diem que políticament no considerem de cap resultat la dimissió del senyor Fonollosa, la creiem no obstant d'un valor indiscutible per justificar d'una manera terminant la campanya de sanejament que fem

amb El XÀFEC. És una execració de la política de Can Petita i del seu representant l'alcalde, que no dubtem servirà per portar al convenciment del amics del senyor Fonollosa i de tots els que pensin com ells, que, si han vist amb disgust la lluita que El XÀFEC ha entaulat contra el seu manament, també veurán amb agrado que siguem justos i respectuosos fins amb aquells que han sigut irreductibles enemics nostres com el senyor Fonollosa.

De cab manera volem nosaltres treure partit de lo que està justificat mil vegades hi ha obtingut la sanció pública, posant-se aquesta al nostre costat per posar una resclosa a la corrent avassalladora de la política de Can Petita, i evitar aixís el perill que 'ns amenaça ésser arrastrats a una mort descomptada i segura.

Podem dir doncs per virtut d'això que l'acte de dignitat del senyor Fonollosa, renunciant a la política seguida fins ara, ve a confirmar plenament l'indiscutible dret, que algú vol negar-nos, de combatre a l'alcalde i als

EL BATEIG DE LES FONTS

En Josep.—Bequin senyors Alcalde, Rabassola y Joanel, bequin, que l'aigua és molt fresca i l'aiguarent de la de matar pores. El poble ja beurà després: a gallet.

Arxiu
 La Garriga

seus homes per tots els medis legals de que dis-
posen, per demostrar, com ho fa el senyor
Fonollosa, la nostra disconformitat amb el seu
desgovern, i a més, per careixer d'autoritat
per ocupar un lloc que ha de estar vinculat amb
els sentiments populars. Aquest divorciament
que regne entre l'alcalde i el poble, i els seus
amics polítics, és una raó poderosa per no con-
siderar-lo amb prou capacitat per atribuir-se una
representació que se li ha negat ja que no va
enrobustida amb l'assentiment general del poble
que la consagra.

Era algún temps, doncs, que a Can Petita
llegitimaven despòticament ajudats pel dret de
la força el nomenament dels càrregos públics.
Avui volem que sigui el poble, el verdader,
aquell que està íntimament encarnat amb els
sentiments de redempció que bategen en la con-
ciència de tots els homes progressius, únics de
portat a satisfacció els destins del mateix.

"ENSALADA" RUSSA

LES FESTES DE LA QUINZENA

Ens trovarem amb en Bardera com cada
dia en el café de... (buéno, el nom no'l volem
dir). Mentres ell estiueja a La Garriga, des-
prés de dinar, sempre li trobareu a pendre ca-
fé allí aon no hem dit.

—Oi! que't volia veure Bardera per par-
lar de les festes de la quinzena i fer la res-
senya de les mateixes, puig els llegidors d'
El XAFEC temps ha que l'esperen.

—Som-hi doncs, tu diràs que desitjes XÁ-
FEC.

—Parlem primer de la festa del bosc, de
l'Aplec de la Mare de Deu del Camí a can Ta-
rrés, que me'n dius, ¿t'agradat?

—Molt, ja hu sabs com cada any, i aquest
encara més, puig sempre resulta la més lluida
i típica del poble, a ben segur que enlloc de
Catalunya se'n fa d'altre de millor, i més bo-
nicia. Enguany ha estat molt bona, la missa, el
chor de senyoretas tan ben cantat, la professó
tan animada i típica; i per la tarda el ball amb
la il·luminació elèctrica; aquesta nota de co-
lor de serpentina i coffetti; vaja XÁFEC, que
no té preu, es poden fer moltes hores de camí
per anar a veure-la, ja't dic jo que cada any
m'agrada més. Allí no hi manen ni cacics, ni
Rabassoles, ni Nois del Ciment. Tot és de la
colònia, genuïnament de la colònia, i hu fan
molt bé, amb verdader amor i dessinterés, i
els beneficis són per a fer caritat, i no per a
embuxacar-los com feien alguns en altres fes-
tes d'embalat, no *pro domo sue*, sinó amb ver-
dader altruisme.

—En Rabassola també hi era, ¿el vares
veure?

—Si, emperò no hi tocava pitu, s'entrete-
nia tirant coffetti al ciatell i pitreres dels que
li semblava, feia broma com molts, emperò a
ell li esqueia d'allò més, això se hu porta
l'edat i el càrreg.

—El Noi del Ciment també li vaig veure,

emperò no anava mudat, com que no era una
festa oficial portava trajo de "branda".

—¿Se varen gastar gaires kilos de coffetti?

—M'han dit que a la vora de tonelada i
mitja.

—¿Se deurien guanyar molts diners?

—El benefici líquid no'l sé, emperò tinc
entès qu'ls giraren unes sis mil pessetes.

—¡Bufa! Si que's important aquesta festa.

—Digas que era una festa que no tenia
cap pero.

—Si, un de molt petit que'l die aquí no per
critiquejar-lo, sinó perque s'esmeni.

—¿Quin és?

—La il·luminació en tot el trós del camí
que va des de'l bosc fins a trovar la carretera
i el passeig, que resultava fosc com gola de
llop. Amb l'il·luminació de les falles no n'hi
havia prou, cal posar-hi més llum. Emperò ja
veuràs com l'any que ve la Comissió, que's
molt atenta, hu tindrà en compta i no hi man-
carà llum.

—I prou d'el bosc i parlem de la comedia
del senyor Pericas.

—Parlem-na.

—¿Que't va semblar?

—Per esser la primera i escrita per un afi-
cionat sense pretensions, no'm crec amb el
dret de critiquejar-la, altres que se'n reien i
burlaven prou hu farien pitjor; això no vol
dir que sigués bona.

—¿I l'argument el vares entendre?

—Home no, només vaig entendre que'ls
còmics entraven hi sortien molt sovint; sem-
blava un rigodons; després vaig entendre allò
de *Los ojos verdes* i *las lágrimas de cocodrilo*,
i sobretot les frases de l'autor donant les
gracies al públic per la *ovación casi inmere-
cida*, i que li havien corregit les quartilles
perque sortís més bé, etz., etz.

—¿I qui et sembla que podia esser el qui
li va corregir les quartilles?

—Noi no hu sé, emperò se'm figura que
havia d'esser en Rabassola o bé el Noi del
Ciment, perque a tots dos els hi agrada esme-
nar la plana dels altres.

—¿I creus que era justificada aquella ova-
ció del públic, de pluja de llorer, rams, co-
loms i el cupido que d'un trós lluny sembla-
va una mona de pastisseria?

—Home que hu dius de serio, o bé fas
broma com el que hu feia?

—Solsament és una pregunta.

—Les multituds quan s'hi posen en fan
sempre un grà massa, no planyen ni als in-
conscients, fan un abús de força, com qui
pega a un indefens.

—¿Emperò vols dir que ell se'n va ado-
nar?

—No hu sé, ni jo no gossaria a dir-li, puig
si s'hu creia li faria molt mal, i si no's creu-
ria que's l'enveja qui m'hu fa dir. Emperò
sí que't diré que això no s'havia d'haver
fet; hi han coses que si bé no fan mal a qui
les reb, en fan a qui s'hu mira i tenen con-
ciència del fet, i per respectar amb aqueixos
que no opinen com ells no's deuen fer, i prou
del *Cupido Travieso* puig el verdader *travieso*
no va esser *Cupido* sinó part del públic.

—¿I els còmics hu varen fer bé?

—Si, bastant regular; per altra part te-
nien raó de fer-hu bé, puig varen esser els
únics que hi varen sortir guanyant, amb aquell
lleno; varen fer la pau dels altres dies.

—¿Doncs digas que ells voldrien que cad-
setmana els dongués el senyor Pericas una
obra per estrenar?

—Quin dubte té.

—¿I la professó del dia 12 va esser lluida?

—Ja hu crec, de primera, hi havien qua-
trecentes vint-i-cinc dones, i cent homes entre
xics i grans, ara fes-te-hu com vulgues mira
si va esser lluida.

—¿I la funció d'en Calvo que't va sem-
blar?

—De primera en tot, actors i públic. Allí
es veia lo bó i millor de la colònia estiueja,
allí com en les altres funcions dels dijous, se
comprenia els desitjos d'aplegar-se en societat,
lliurement sense traves, sense deure fa-
vor, beneplàcit i tolerancies mal suportades
com a can Petita, que se'ls dispensa el favor,
la gracia, de deixar-los reunir. Allí no hi ha
facultatiu de que per ordre del metje deuen
plegar a les dotze al saló, i si no hu fan se'ls
apaguen els llums.

—¿I tot plega?

—Tot no, el "poker" marxa fins que'ls
que juguen volen.

—Digas, i no podrien anar a un altre lloc
la colònia llogant un local per poder-lo tindre
a la seva disposició i aixís no deurien favors
i tindrien independència, serien a casa seva.
Es cosa que no's compren, havent-hi tres lu-
cals millors que aquells: a can Bot, a cal An-
tón i a can Xicordé.

—¿I si s'fes un cassino de planta com te-
nen en altres punts que no tenen ni de molt
l'importancia de La Garriga, no podria esser?

—Ja hu crec, no a Espanya, al estrange
mateix hi ha molts pobles i viles i balnearis
estiuejes que no tenen ni de molt la impo-
tancia de La Garriga i tenen el seu heroi
cassino aon s'acoblen els forasters i paguen
quota que'ls pertoca i són a casa seva.

—Que's estrany que aquí no s'hagi tra-
tat d'això havent-hi com hi ha gent d'em-
penta per tot.

—Si se'n ha tractat, i moltes vegades
però sempre el Kaiser hu ha estorbat pe-
sota mà, com ell fa totes les seves coses. L'ú-
tima vegada va esser quan el senyor Puig-
Valls va portar el projecte de fer-lo al pa-
seig i ell va fer Poblet i Santes Creus per es-
torbar-ho, ell creu (i potser té raó), que el
cassino ben montat, seria la mort del s.
Hostal.

—Doncs mira un altre jorn en parla-
re d'aquest projecte. I per avui prou, que ve
que rajen moltes quartilles amb aquest pa-
lament, i el regent de l'impremta em diu
que surt massa llarga aquesta "ensalada ru-
ssa"; un altre dia la continuarem.

—Buéno, avant doncs, XÁFEC.

—Adeu Bardera, a reveure.

Lamentacions d'un tinent alcalde

MONOLEC CURT

No saben lo que a mi'm passa
no hu saben, doncs ja hu diré.
Jo estava tranquil a casa
fent la feina, com vostés,
quan un jorn fa dos hiverns
va vindre a casa lo cacic
i em digué amb bones paraules
que jo alcalde devia ser.

—Per buscar el bé del poble
aquest sacrifici fés
que 'ls homes com vos que valen
quan convé no hi ha remei,
deuen sempre sacrificar-se
servint al Ajuntament,
i vos Quim sou una persona,
que 's molt cert que molt valem.

I usant de bones paraules,
vaja res, vaig dir que bé.
Van vindre les eleccions
i en varen votar els séus.
I si tan tós me descuidó
no surto d' Ajuntament,
puig en lloc de sè'l primer
vaig sortir-ne lo darrer.

Aleshores lo cacic
per poder fer la tramoia,
de sobte mudà d' intent,
i en lloc de fer-me a mi alcalde
en va fer al noi del Ciment
i em donar la tercera vara
perque jo no digués res.

Això, sí, en bones paraules,
com ell acostumà a fer.
Ja fa vint mesos, senyors,
queestic al Ajuntament,
vint mesos que són vint anys
puig allò sembla l' infern.
El batlle és un bordegàs
que respecte a ningú té,

i si tu fas una cosa,
ell la mana a fer al revés.

Ell mana com li acomoda
i prescindeix dels demés,
i jo que tinc molt mal genit
no vui que'm prenguin el pel,
massa be que me l' han prés.
saltant del primer al darrer.
Un jorn vaig manar una feina
que al rec monà be se fés,
i la manava amb justícia
puig era el seu president.

Ve l' alcalde l' endemà
i mana fer-la l' revés,
i quedant-me jo en ridícul,
en ridícul d' allò més.

Ah, sí; aixís les gastem
senyor alcalde de paper!
¿Ni 'ls anys ni el càrreg respectes?

Vaja, prou, ja no en vui més.
Agafo les dugues vares,
me'n vaig al Ajuntament
i li dic al Secretari,
senyor Piu, això aquí hu té,
i digui al batlle que prou,

que d' ell no vui saber res
del Camp d' en Grassot alcalde
valdria més que'n signés
que no pas ser d' aquest poble
que hi venen tants forasters.
I ara ja hu saben senyors,
a casa i que hu passin be.

MAXIM

XAFEGADES

Apuntint-se aquestes del nostre senyor batlle.

Un dia en el tren, nostra autoritat parlava entre varis senyors d' un assumpte amb calor i entusiasme, quan va acabar per a donar més força a la frase i demostrar la seva erudició als concurrents, volen dir ja he acabat, va pensar que'n llatí faria més trò i en lloc d' un *fini corat opus*, o un altre frase adequada per dir he terminat ¿saben que va dir tot cofoi? doncs, *pisco-labis*.

¿Ara diguin que'n Pepet no fà progresos!

ooo

I aquí va l' altra de nostre ben volgut senyor alcalde.

Aquesta era en el teatre el dia de la funció d' en Calvo. Com vostés saben dit actor, per complaure la concurrencia va recitar, com ell hu sab fer, algunes poesies. Doncs bé, an el senyor Pepet no li va semblar bé aquell recitat; diu que'l dir versos un dia de comedia no hu trova prou bé, puig ell no més havia vist que hu feien les senyoretetes en una reunió, vetllada o repartició de premis, i no un còmic que no li esqueia.

¿Eh! Quim paladar més fi, que te'l Noi.

Vostés no hu creurant, però responem de l' autenticitat d' aquestes "xafegades", encara que si'l coneixen sí que hu creuràn.

NOTICIES

BALL INFANTIL

Va tenir lloc el diumenge passat en el "Tennis" el ball infantil, i va resultar una festa molt bonica i complerta, lluint-se els nois no solament pels trajos, sinó que també per les figures i filigranes que va fer aquella mainadeta, principalment en l' últim número amb la combinació dels fanalets. La il·luminació elèctrica tampoc deixava res que desitjar.

Aquesta festa nova d'enguany ha tret la monotonía de la suada festa "sportiva" dels altres anys, resultant una nota de color més animada i lluida acompanyat dels verdaders prodigis de la mainadeta.

Sentim vivament no disposar d' espai per poder-la ponderar amb més elogis que tenen ben merecuts i resenyar-la amb l' estensió que la mateixa es mereix per posar de relleu els números més sobresortints i aplaudits pel nombre públic que ho contemplava amb verdadera fruició.

Felicitem coralment a la Comissió organitzadora per la seva atinada direcció, i esperem confiadamment que en els anys successius ens proporcionaran hores d' esplai tan agradables com les que 'ns feren passar el diumenge passat amb números tan variats com es-cullits.

xxx

Cridem l' atenció de l' alcalde perque disposi retirar les pedres que sobrenen de l' enderroc de la paret de contenció del torrent, doncs a més d' apreciar-se l' abandó en que estant molts de nostres carrers, és un verda-der perill pels transeunts.

xxx

OBITUARI

El dia 21 del corrent morí Na Maria Garriga, filla de nostre bon amic en Miquel Garriga.

En la plenitud de la seva joventut, quan l' àngel tutelar de la vida i de l' esperança començava a somriure-li transportant son esperit cap a nous horitzonts de ventures i fantasies, s' interposa al seu camí ple d' il·lusions la fatalitat del destí clavant l' última fita de la seva existència a la edat de 17 anys.

Nosaltres sentim de tot cor la pèrdua d' una flor que fresca i gemada acabava d' esclatar sense haver pogut fruir dels séus encantats de virtuts i bellesa que l' adornaven.

Rebi la seva distingida família nostre sincera expressió de condol i li serveixi de lenitiu per omplonar el buit que'n el seu si els ha deixat tan sensible pèrdua i de reconfortament en aquest dolorós tranquil.

xxx

CORREUS

Cartes detingudes en Llista per desconèixer's els séus destinataris:

De Pafrugell, Florenci Domenech, Calabria, 27; de Montserrat, Angels Fiol; de idem, Isabel Baulis; de Espluga de Francolí, Assumpció Tapis de Guarro; de Viladrau, Vicens Freixes, carrer Curro (Can Farell); de Boltaña, Joaquina Lacambra, Torre Sr. Pérez; de procedència desconeguda, Julia Ferrer, carrer Albares; de idem, Matilde de Jordi; de Barcelona, Teresa Noet; de idem, Manuel Vila, carrer de la "Cruz", 3.

xxx

Cridem l' atenció de qui correspongui que en un establiment públic molt concorregut, molts del séus clients porten a discutir els séus assumptes sobre del "tapete verde" i per cert sense ajustar-se a la llei, doncs contra lo que aquesta disposa referent aquest punt, hi ha qui talla les discussions amb 150 raons al devant.

Esperem que amb aquesta advertència n' hi haurà prou perque no haguem de posar-ho en coneixement de la superioritat, tan més quan en altres establiments, s' ha prohibit fins discutint per passar el temps.